

Boss Tối Cao Cung Chiều Vợ Yêu

Chương 48 : Chương 48: Bảo bối! Anh đã về...

Trời sẫm tối, chiếc xe Ferrair màu đỏ dừng trước biệt thự. Nhược Hy lái chiếc xe vào gara rồi quay sang nhìn hai tiểu bảo bối đã ngủ say thì nở nụ cười hạnh phúc. Xống xe cô nhẹ nhẹ nhàng bế Lôi Lạc Mẫn lên, Má Trịnh đứng gần đó thì chạy lại giúp cô bế Lôi Lạc Thần, đặt hai đứa xuống giường, đắp chăn rồi hôn nhẹ lên trán chúng

- Ngủ ngon, bảo bối của mẹ.

Đóng cửa lại, Nhược Hy nhìn người làm hôm nay có gì đó lạ lạ.

- Má Trịnh, hôm nay có chuyện gì sao?

Má Trịnh giật thót rồi cười trừ nói

- Thiếu phu nhân, không có ạ.

- Vậy thôi, cháu không ăn cơm.

Nói xong Nhược Hy vào phòng mà không để ý tới trong phòng có người, lại tủ đồ lấy đồ để đi tắm. Nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, người đàn ông khi nãy nở nụ cười. Sau mười lăm phút, cô bước ra với bộ đầm ngủ màu đỏ rượu, ngắn ngang đùi. Mái tóc vẫn còn ướt, Nhược Hy mệt mỏi ngã mình xuống giường, khiến ai đó nhú mày. Tóc còn ướt đã ngủ, bị cảm thì làm sao?

Nhẹ nhàng bước đến bên giường, trái tim người đàn ông nhói lại khi nhìn thấy Nhược Hy khóc.

- Lạc Dương... em nhớ anh, anh đang ở đâu vậy chú?

Tim như thắt lại, giọng khàn khàn nam tính cất lên

- Bảo bối, anh đã về...

Nhược Hy bật cười, tự chế giễu mình

- Có phải nhớ anh đến phát điên rồi không? Còn nghe được tiếng anh nữa...

Lôi Lạc Dương đỡ khóc đỡ cười, anh ngồi bên giường dơ tay ra kéo Nhược Hy đang nằm khóc trên giường vào lòng, bàn tay vuốt lên mái tóc của cô

- Bảo bối, là anh.

Nhược Hy bị kéo vào lòng Lôi Lạc Dương thì mới mở mắt ra nhìn vào khuôn mặt ngày nhớ đêm mong đang ở trước mặt thì bật khóc

- Huhu...anh đã đi đâu... huhu...có biết em nhớ anh lắm không?

- Bảo bối, anh xin lỗi, là lỗi của anh. Ngoan, đừng khóc, bảo bối khóc anh sẽ đau lòng.

Lôi Lạc Dương đau xót nhìn người con gái mình yêu thương đang khóc, cảm giác áy náy thật khó tả vì anh đã làm cô khóc. Nhược Hy mặc kệ lời an ủi của Lôi Lạc Dương vẫn vùi đầu vào ngực anh mà khóc. Bất chợt đôi môi lạnh lẽo của cô cảm nhận một vật ấm nóng rơi xuống môi mình, Lôi Lạc Dương bá đạo cắn mút đôi môi anh đào của cô, một nụ hôn chứa bao nhiêu nhớ nhung của anh trong một năm qua. Nhược Hy bị anh hôn đến thần trí đảo lộn, chỉ biết thuận theo anh. Tay Lôi Lạc Dương luồn vào chiếc váy ngủ màu đỏ rượu của cô, tay anh xoa nắn nơi đây òa. Nhược Hy cong người khẽ rên, hai tay Nhược Hy quàng qua cổ Lôi Lạc Dương. Chiếc váy ngủ đã bị kéo xuống nửa người, cảnh xuân lộ ra khiến hô hấp Lôi Lạc Dương rối loạn, anh cúi người xuống ngậm lấy nhũ hoa mà cắn mút tay còn lại từ từ trượt xuống nơi tư mật của cô

- Ưm...ông...xã...

Nhược Hy bị anh kích thích cơ thể trở nên nóng ran, lời nói trở thành tiếng ngâm nga yêu kiều như cổ vũ tinh thần Lôi Lạc Dương.

Không biết từ khi nào đồ trên người anh đã không còn, Nhược Hy xấu hổ đến đỏ mặt. Lôi Lạc Dương nhìn thấy cô đỏ mặt thì phì cười

- Bảo bối, có chỗ nào em chưa nhìn qua mà phải đổ mặt.

- Lưu manh.

Nhược Hy khẽ mắng yêu, Lôi Lạc Dương bất ngờ đi vào trong cơ thể khiến Nhược Hy thở gấp

- Lạc...Dương... ưm...anh....

- Bảo bối, anh rất nhớ em.

Nhược Hy bấu chặt vai Lôi Lạc Dương, mái tóc đen rối loạn trên gối khiến cô trở nên quyến rũ hơn. Lôi Lạc Dương luận động một nhanh hơn, phút chốc trong căn phòng chỉ còn lại tiếng rên rỉ của phụ nữ và tiếng gâm nhẹ của đàn ông.

Ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ sát đất, mang theo hơi ấm rọi vào hai người đang yêm giấc trên giường kia. Nhược Hy nhẹ cử động, rút người vào lòng ngực Lôi Lạc Dương. Anh mở mắt nhìn cô thì nở một nụ cười hạnh phúc, ánh mắt anh trở nên dịu dàng hơn. Có trời mới biết trong một năm qua anh nhớ cô đến phát điên. Nhưng do vết thương nặng, anh phải ở Anh Quốc điều trị một năm, nên đã bảo Tề Phúc nói với cô là anh đã mất tích. Còn sai khiến cậu ta phong tỏa các tin tức về anh nên cho dù Nhược Hy có tìm như thế nào cũng không có thông tin về anh.

Hàng lông mi của Nhược Hy khẽ run, đôi mắt to nhìn người đàn ông đang nhìn mình mà nở nụ cười.

- Ông xã.

- Ừ.

Lôi Lạc Dương, yêu thương hôn lên trán cô, tay kéo thân thể của Nhược Hy sát vào lòng ngực của mình nói

- Bảo bối, em ngủ thêm nữa đi.

Nhưng Nhược Hy lắc đầu ngoàỵ ngoạỵ

- Em không muốn ngủ, em đói.

Nhược Hy làm nũng hai má cọ vào cánh tay của Lôi Lạc Dương mà không biết mình đã thành công đốt lửa ai kia.

Bỗng trời đất xoay chuyển, Nhược Hy liền bị Lôi Lạc Dương đè xuống dưới giường

- Bảo bối, em không biết buổi sáng tinh lực của đàn ông rất dồi dào sao?

- Em...ừm...

Chưa nói xong, đôi môi anh đào đã bị anh chiếm lấy, trong phòng tràn ngập hoan ái. Kích tình qua đi, Lôi Lạc Dương bế Nhược Hy vào phòng tắm, gọi rửa sạch sẽ cho hai người rồi ôm cô lại giường.

- Bảo bối, anh muốn gặp con.

- Được.

Nhược Hy gật đầu, rồi đứng dậy dẫn anh đi đến phòng Lôi Lạc Thần và Lôi Lạc Mẫn.

Lôi Lạc Dương nhìn hai đứa trẻ đang chơi với nhau thì hơi đau lòng

- Bảo bối, anh xin lỗi vì đã không ở bên cạnh em khi em sinh tiểu bảo bối.

Nhược Hy có thể nhìn ra ánh mắt áy náy cùng đau xót của anh thì nói

- Em không để ý, chỉ cần bây giờ anh ở bên em là đủ.

Lôi Lạc Dương cười mỉm nhìn cô, rồi nhìn qua hai đứa bé hỏi

- Tên của hai đứa là gì?

- Lạc Thần và Lạc Mẫn.

Lôi Lạc Dương bước đến chỗ hai đứa bé, ngồi xổm xuống

- Thần Thần, Mẫn Mẫn hai đứa có nhớ ba không nè?

Lôi Lạc Thần và Lôi Lạc Mẫn nhìn Lôi Lạc Dương thì cả hai òa khóc rồi nhào vào lòng anh

- Pa pa...

Hơi bất ngờ nhưng rồi anh yêu chiều ôm lấy cả hai

- Ừ là pa pa, pa pa về rồi.

Tuy hai đứa chưa được gặp ba nhưng nhờ được mẹ cho xem hình và với chỉ số thông minh của hai đứa sẽ nhận ra ngay.

Ngày thường cả hai đều lạnh lùng, ít nói thậm chí còn chưa khóc khi nói nhớ ba, nhưng khi được gặp Lôi Lạc Dương khiến hai đứa vui đến phát khóc. Nhược Hy nhìn cảnh ba người đoàn tụ mà nước mắt cũng rơi xuống, Nhược Hy cảm thấy rất hạnh phúc. Đối với cô hạnh phúc chỉ đơn giản vậy thôi, có một người chồng yêu thương cô và các con vậy là quá đủ.

- Bảo bố, lại đây.

Lôi Lạc Dương nhìn Nhược Hy nói với giọng cưng chiều, cô nghe theo lời anh đi đến bên cạnh ngồi xuống, Lôi Lạc Dương dịu dàng lau đi nước mắt của Nhược Hy.

- Bà xã, đừng khóc.

- Vâng.

Nhược Hy mỉm cười, ôm chầm lấy Lôi Lạc Dương. Cả nhà bốn người đoàn tụ, làm người khác phải ganh tị. Gia đình họ thật hạnh phúc, như một bức tranh vẽ chuyên nghiệp của một người họa sĩ. Dù có xa cách đến mấy, tim vẫn có đối phương. Cùng chung nhịp đập mãi không rời xa. Tình yêu không nhất thiết phải trải qua đau khổ hay có sự chen ngang giữa người khác. Mà tình yêu là sự tin tưởng lẫn nhau, chỉ cần hai

người yêu nhau cho dù được chúc phúc hoặc bị phản đối vẫn không lùi bước. Xa nhau nhưng lòng vẫn nghĩ về đối phương, vẫn hi vọng nữa kia quay về đó mới gọi là tình yêu.

HOÀN VĂN.

LINK Truyện:

Boss Tối Cao Cung Chiều Vợ Yêu <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/boss-toi-cao-cung-chieu-vo-yeu-3698176.html>

LINK Chương này:

Chương 48: Bảo bối! Anh đã về... <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/boss-toi-cao-cung-chieu-vo-yeu-3698176/chuong-48.html>